

Arbejder fremme, ganske vist med et noget større Antal Akter. Vi have derfor i den Henseende ingen Beklagelse at udtale over Teaterbestyrelsen, vi tro, at Styrelsen har været en saadan, at de Forudsætninger, vi have bygget paa, ved at foreslaa Budgettet beregnet med en Forestillingsindtægt af 600,000 Kroner, ikke ere blevne svigtede.

Men saa mødte vi endelig ved Spørgsmaalet om Forestillingsindtægtens Forhøjelse det Spørgsmaal, som først førte os over til en Forhandling, der endte i Spørgsmaalet om Ombygning af den nuværende Tilskuerplads. Det forholder sig jo saa, at det er berettigede Klager, der føres baade over den nuværende Tilskuerplads og over dens Forhold til Scenen. Der føres berettigede Klager fra Publikum, der sidder for fjernt fra Scenen og paa mange Pladser ser og hører for daarligt. Og der føres berettigede Klager fra Kunsternes Side — jeg fremhæver navnlig dette, da det især for det reciterende Skuespil er af stor Betydning — over, at Forholdet til Publikum bliver for fjernt. Det er saaledes, som en meget fremragende Kunstner, der tillige er Medlem af Teaterkommissionen, udtrykte sig: „Det er, som spillede vi i et andet Hus end det, hvori Tilskuerne sidde“. Dette er selvfølgelig til stor Skade for den diskrete Kunst, den, der ikke vil virke med alt for drastiske, alt for store Midler.

Under disse Forhold blev det taget under Overvejelse foreløbig, om der ikke kunde ske en Ombygning, som afhjalp denne Mangel, og de foreløbige Planer, som bleve bragte frem, bleve saa undergivne Prøvelse af den Mand, som selvfølgelig har mest Indsigt i hele det fgl. Teaters Bygningsmaade, nemlig Bygmesteren selv. Han erkendte Rigtigheden af de Anker, der vare fremsførte, og paaviste ogsaa, hvorledes de paa en Maade, der ikke kunde kaldes særlig dyr, kunde afhjælpes, nemlig ved — hvad der jo i det væsentlige er Hoveddræftene — en Omdannelse af Proscaeniet, hvorved dette blev smallere, en Fremrykning af Tilskuerpladsen, hvorved Tilskuerne i det hele kom nærmere til Scenen, en Hævning af Tilskuerpladsen, hvorved mange af de fysiske og akustiske Forhold, der ere til Ginder for, at man hører godt paa adskillige Pladser, blive fjernede, efter hvad de mest erfarne Folk anse for sandsynligt. Det er

en Plan, om hvilken alle i Teaterkommissionen enstemmig samlede sig, og om hvilken jeg vil sige, at den ikke skyldes Stemninger alene, men skyldes i alle Enteltheder de Mænd, der ere mest erfarne saavel i kunstnerisk Henseende som med Hensyn til Kundskab til Teatrets økonomiske Forhold i Fortid og Nutid og med Hensyn til Teatrets arkitektoniske Forhold. — Jeg tror, at det maa betragtes som en Løsning af Spørgsmaalet, der er overordentlig heldig, og jeg mener, at det er forbausende, at den kan naas for det Beløb, der er Tale om, lidt over 100,000 Kr. — forhaabentlig endogsaa, naar Licitationer finde Sted, ikke over 100,000 Kr. Det var dette Punkt, der først førte os ind paa Ombygningsplanen, og vi maatte knytte denne saa nøje til vort Budget, fordi det ene betingede det andet. — Naar en saadan Ombygning fandt Sted, og naar de øvrige Foranstaltninger bleve truffene, saa havde vi for vort Vedkommende ingen Tvivl om, at den Forestillingsindtægt, vi havde paaregnet, og den Indtægtstilde for Teatret, som vi derpaa byggede, ogsaa vilde fremkomme.

Det andet Punkt, vi saa maatte behandle, var Udgiftssiden; det maatte prøves, om der ikke der kunde indføres Besparelser. Der kom saa naturligvis det hele Lønningsspørgsmaal op Spørgsmaalet om Lønningerne, ikke alene for Kunstnerne men ogsaa for Kapellet og for hele den talrige Stab af Funktionærer, som ere knyttede til Teatret, og som ere uundværlige. Ser man paa Budgettet, vil man se, at den Sum, der opføres til samtlige Lønninger, er en meget betydelig Del af Teatrets Udgift, ja den største naturligvis, det kan jo ikke være anderledes, saaledes maa det være. Der var nu ingen i Teaterkommissionen, der mistendte, at, naar Forholdene ere blevne gunstigere for Funktionærer, Kunstnere og Musici ved Teatret i Aarenes Løb, end de havde været for en Menneskealder siden, var det kun den naturlige Udviklings Gang og svarede til, hvad der paa andre Omraader og for andre Embeds- og Bestillingsmænd havde fundet Sted. Men vi kom dog til den Overbevisning, at der maatte var gaaet noget for stærkt frem, at der var visse Sider af Lønningsspørgsmaalet, hvor man var gaaet for stærkt frem, og hvor der var bragt en Udgift til Veje, som var for stor i Forhold til Teatrets Status og